

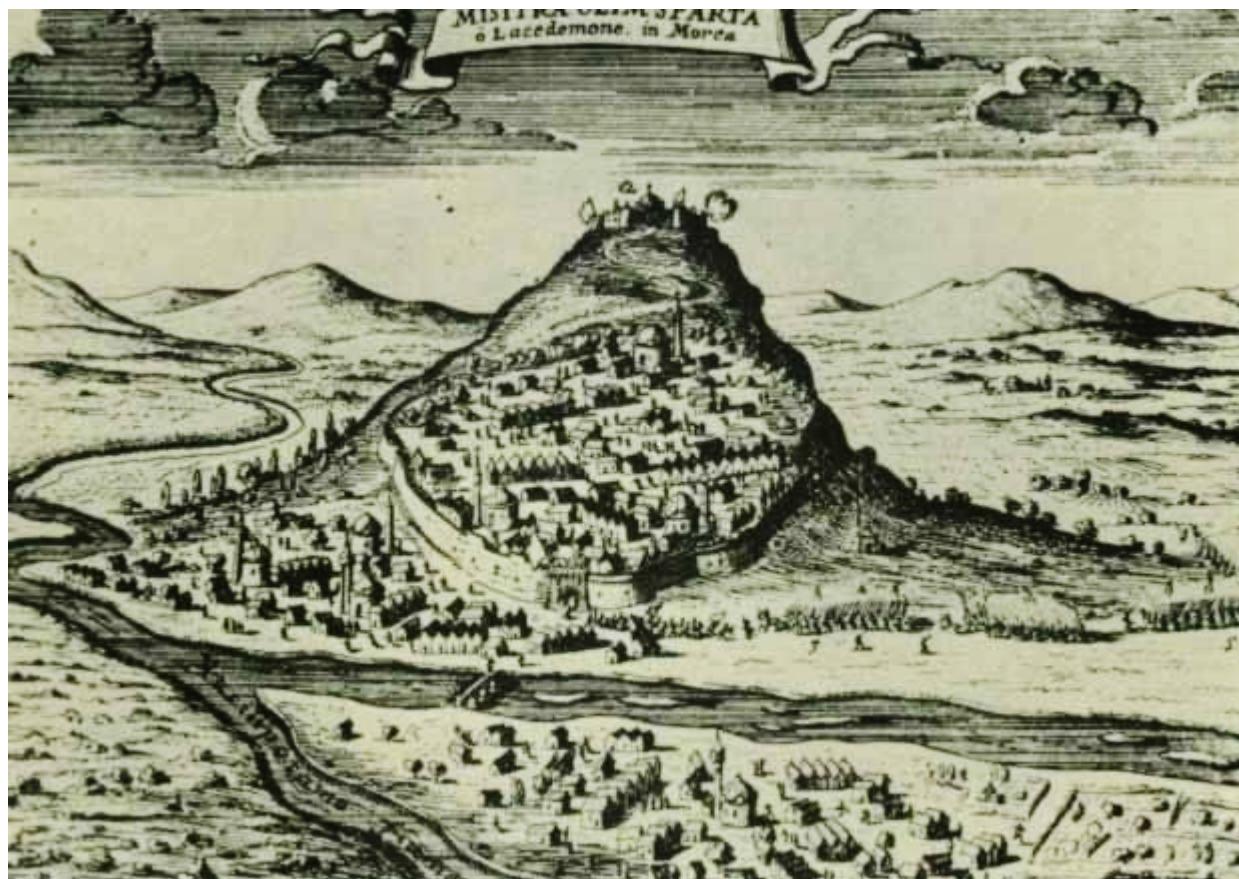
Ρωμιοί και Φράγκοι ζουν μαζί στο Πριγκηπάτο της Αχαΐας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=177901>]

Το Πριγκηπάτο, διατηρώντας τη φεουδαρχική μεσαιωνική δομή του, κατάφερε να γίνει πεδίο ήρεμης συμβίωσης μεταξύ των διαφόρων εθνοτήτων. Δημιούργησε μία δυνατή οικονομία, κυρίως λόγω τού εμπορίου το οποίο διεξαγόταν από το λιμάνι τής Γλαρέντζας. Η άνθιση συνέβαλε στην ηρεμία και την ασφάλεια των πολιτών, ενώ οι διαφορές τής γλώσσας και τού θρησκευτικού δόγματος παραμερίστηκαν. Όχι γιατί οι ντόπιοι πήραν αξιώματα, αυτό δεν έγινε παρά πολύ αργότερα, αλλά γιατί η γλώσσα τους και η πίστη τους δε διώχθηκε ποτέ από την επίσημη κρατική εξουσία. Η αλήθεια είναι πως οι Πρίγκηπες της Αχαΐας είχαν προστριβές με τη λατινική εκκλησία, οι οποίες βοήθησαν στο να δοθούν προνόμια και απόλυτη ελευθερία στην ορθόδοξη εκκλησία. Γενικώς, η ανεξιθρησκεία χαρακτηρίζει το κρατίδιο.

Όσον αφορά στην ομοιογένεια των κατοίκων, αυτή διασφαλίστηκε με νόμο, καθώς απαγορευόταν η τέλεση γάμων μεταξύ Φράγκων και Βυζαντινών όπως και η παραχώρηση τίτλων ευγενείας στους ντόπιους (αρχικά). Υπήρχαν ουσιαστικά δυο κοινωνίες ανεξάρτητες μεταξύ τους που όμως αλληλεπιδρούσαν θετικά η μία πάνω στην άλλη. Βέβαια η αριθμητική υπεροχή των αυτοχθόνων και η προσκόλληση τους στη γλώσσα και την ορθοδοξία, έπαιξε σημαντικό ρόλο στον μη εκλατινισμό τους.

Ιδιαίτερη βαρύτητα πρέπει να δοθεί στην ισχύουσα νομοθεσία, καθώς είναι ένας παράγοντας για την ειρηνική συνύπαρξη των ανθρώπων. Οι νόμοι που ακολουθούνταν, είχαν δοθεί τυπικά από τον αυτοκράτορα Ερρίκο στα 1209, κατά τη σύνοδο της Ραβέννικας (πόλη κοντά στην Λαμία). Όμως εκτός αυτών, υπήρχαν κάποιοι νόμοι που αναφέρονται σαν τα «*Συνήθεια της Ρωμανίας*» (Les Assises de Romanie). Αυτοί είχαν καταγραφεί στο χρονικό, το βιβλίο ή ριτζέστρο της Κουγκέστας όπως λεγόταν. Αναφέρονται συχνά στο *Χρονικό του Μορέως* και σχετίζονται με την καταγραφή εκτάσεων αλλά δίνουν και οδηγίες για πολλές πράξεις που εκπίπτουν σε ζητήματα δικαίου.

Προσπαθώντας να σκιαγραφήσουμε την εποχή και να δούμε τη μεσαιωνική Ανδραβίδα με τούς ευγενείς Φράγκους και τούς Βυζαντινούς της ύστερης περιόδου, βρισκόμαστε μπροστά σε μία πολυπολιτισμική κοινωνία με τις αρετές

και τις αδυναμίες της. Ίσως η έννοια πολυπολιτισμικότητα, σεβασμός στη διαφορετικότητα, με υγιή τρόπο, χωρίς μισαλλοδοξία ή προτροπή αφομοίωσης να ακούγεται ιδανικά αλλά ανεφάρμοστα στις μέρες μας, όμως επετεύχθη πριν αιώνες. Και ίσως να ευνόησαν οι συγκυρίες, ίσως να είχαν την ικανότητα οι άρχοντες, ίσως ακόμη ο λαός να ήταν ώριμος, ίσως για πολλούς και διαφόρους λόγους να έγινε κάτι τέτοιο. Πράγματι, η κοινωνία αυτή ήταν απολύτως μεσαιωνική και δομημένη εντελώς διαφορετικά απ' ότι μπορούμε να φανταστούμε σήμερα. Ήταν άδικη, πολλές φορές σκοταδιστική, όμως έτσι φαίνεται σε εμάς. Στους ανθρώπους τού τότε, οι οποίοι εκ γενετής ανήκαν σε κάποια κοινωνική τάξη και δε θα μπορούσαν να διανοηθούν ότι αυτό είναι δυνατό να αλλάξει στην πορεία τής ζωής τους, το Πριγκηπάτο, η επονομαζόμενη Νέα Γαλλία, αποτελούσε αρμονικό τόπο συμβίωσης. Διότι δεν ένιωθαν την κοινωνική αντιπαλότητα των τάξεων.

Εν κατακλείδι, η μία εποχή πάντα προετοιμάζει την επόμενη. Ο ύστερος Μεσαίων προετοίμασε την Αναγέννηση. Παρ' όλ' αυτά, η εποχή τού Πριγκηπάτου είναι αρχαιότερη. Δε βρίσκουμε αλληλένδετα στοιχεία με την αναγεννησιακή περίοδο, η ακμή και η πτώση του συμβαίνουν κατά πολύ νωρίτερα. Έπειτα, τουλάχιστον στον ελλαδικό χώρο αρχίζει η περίοδος τής Τουρκοκρατίας, κρατώντας τούς υπόδουλους ραγιάδες μακριά από την τροχιά τής Δύσης. Όμως σε κάθε περίπτωση ψήγματα τού πρώιμου ουμανισμού βρίσκουμε πάμπολλα μελετώντας όσο γίνεται, την καθημερινότητα στο κρατίδιο. Το σημαντικότερο όλων όμως, μπορούμε να πούμε ότι είναι, όχι τα όσα άφησαν, αλλά τα όσα πήραν από την περιοχή οι Φράγκοι. Και πήραν μάλλον αρκετά απ' όσα χρειαζόνταν για να πορευτεί η Δύση προς την Αναγέννηση και τον ουμανισμό.

**Το κείμενο αποτελεί παλαιότερη εισήγηση τής κ. Σοφίας Καυκοπούλου, με προσθήκη νέων στοιχείων και αφαίρεση υποσημειώσεων, βιβλιογραφίας και όλων όσων κρίθηκαν απαραίτητα για οικονομία χώρου, με έγκριση τής ίδιας τής συγγραφέως.*